

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 grudnia 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **D.C.**,
w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania
z powodu kasacji pełnomocnika wnioskodawczyni
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 116/22,
utrzymującego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt XII Ko 74/21,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić wnioskodawczynię z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

WZ

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2021 r. (sygn. akt XII Ko 74/21) zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz D. C. kwotę 10.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w dniach 6 grudnia 2018 roku godzina 6.25 - 7 grudnia 2018 roku godzina 17.45 w sprawie Prokuratury Regionalnej w Szczecinie sygn. akt

[...], a w pozostałym zakresie wniosek oddalono. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 kwietnia 2023 r. (sygn. akt II AKa 116/22).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację na niekorzyść D. C. wniósł pełnomocnik Skarbu Państwa – Prokuratury Regionalnej w Szczecinie, zarzucając wyrokowi *„rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania - art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 552 § 4 k.p.k. polegające na zaniechaniu rzetelnej kontroli odwoławczej poprzez nienależyte rozważenie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji pełnomocnika Prokuratury Regionalnej w Szczecinie od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 grudnia 2021 r. (sygn. akt XII Ko 74/21), wyrażające się w konsekwencji także brakiem ustosunkowania się do nich w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia i ograniczeniem się przez Sąd ad quem do zawarcia w nim twierdzeń ogólnikowych, powierzchownych i lakonicznych, w tym bezzasadne wskazanie, że w apelacji nie naprowadzono skutecznie takich okoliczności, które mogłyby zasadnie podważyć zapatrywanie Sądu I-szej instancji, a w konsekwencji wskazanych rażących naruszeń przepisów prawa - zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie błędnego stanowiska Sądu I-szej instancji, co do tego, że:*

- zatrzymanie D. C. było niewątpliwie niesłuszne w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., co skutkowało niezasadnym uwzględnieniem wniosku o zadośćuczynienie, podczas gdy rzetelna, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego powinna doprowadzić do przyjęcia, że decyzja organów ścigania o zatrzymaniu D. C. była uzasadniona zebrany w sprawie karnej materiałem dowodowym i ustalonymi na jego podstawie okolicznościami, podjęta na podstawie przepisów prawa i w jego granicach - co wykluczało uznanie zatrzymania za niewątpliwie niesłuszne; w wyniku zatrzymania doszło do powstania u wnioskodawczyni krzywdy w rozmiarach uzasadniających zasądzenie na jej rzecz kwoty 10.000 zł, co skutkowało niezasadnym uwzględnieniem wniosku o zadośćuczynienie, a także doprowadziło do bezpodstawnego

wzbogacenia D. C., zaś motywy takiego stanowiska Sądu ad quem, tj. utrzymania orzeczenia Sądu pierwszej instancji uznającego kwotę 10.000 zł za sumę stanowiącą odpowiednie zadośćuczynienie, nie zostały w najmniejszym stopniu omówione w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia”.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 kwietnia 2023 r. sygn. akt II AKa 116/22 w całości i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Wbrew twierdzeniom skarżącego (dość lakonicznie przedstawionym w uzasadnieniu kasacji) Sąd odwoławczy prawidłowo odczytał zakres apelacji i dostrzegł, że ogniskuje się ona wokół polemiki z uznaniem przez Sąd I instancji niezasadności zatrzymania. Przytacza kluczowe ustalenia w tym zakresie, dzieląc zapatrywanie Sądu Okręgowego. Chodzi m.in. o kwestie ustabilizowanego trybu życia, pełnione funkcje i wykonywany zawód, nieposzlakowaną opinię zatrzymanej, które przeczyły założeniu o potencjalnym utrudnianiu czynności procesowych. Sąd w sposób niebudzący wątpliwości rozwija ten wątek i szczegółowo pochyła się nad każdym zagadnieniem. Zasadnie uznał, że apelacja ma w istocie charakter polemiczny i nie przedstawia argumentów za naruszeniem wskazanych w jej petitum zarzutów. W istocie to samo można powiedzieć o kasacji. Brak w jej uzasadnieniu merytorycznej krytyki orzeczenia Sądu odwoławczego w perspektywie standardu kontroli apelacyjnej, która przekonywałaby o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów procedury karnej, które miało dodatkowo istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. W odniesieniu zaś do zarzutu związanego z wysokością zasądzzonego zadośćuczynienia, Sąd Najwyższy podziela wielokrotnie wyrażony w orzecznictwie pogląd, że o rażącym naruszeniu prawa można zaś twierdzić w tych przypadkach, kiedy zasądzona kwota odbiega od rozmiaru poniesionej krzywdy w sposób rażący, jaskrawy, niedający się wprost pogodzić z poczuciem sprawiedliwości. W tym przypadku Sąd odwoławczy w

sposób prawidłowy ocenił, że wysokość zadośćuczynienia zasądzona przez Sąd i instancji jest adekwatna. W kasacji nie można odnaleźć argumentów, które ukazywałyby rozstrzygnięcie w tym zakresie jako rażąco naruszające zasady logiki.

Wobec polemicznego w istocie charakteru kasacji, należało orzec jak w sentencji.

[PGW]

[ał]